

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 3T/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010055
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Noema Turanovičová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2020:3820010055.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Noemou Turanovičovou na hlavnom pojednávaní dňa 6.10.2020 v trestnej veci obžalovaného J. R., taktó

rozhodol:

Obžalovaný J. R., nar. X.X.XXXX, bytom Y. XXX, okres Veľký Krtíš

je vinný, že:

hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojho syna J. R., nar. XX.XX.XXXX a dcéry S. R., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 9P 51/2017 zo dňa 12.12.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 04.04.2018, bol zviazaný prispievať na výživu syna sumou vo výške 80,- eur a na dcéru S. R. sumou vo výške 70,- eur mesačne do posledného dňa mesiaca predchádzajúceho mesiaca, za ktorý sa výživné poskytuje, do rúk matky S. R., nar. XX.XX.XXXX, napriek tomu si vyživovaciu povinnosť úmyselne neplnil v Sklabine, okres Veľký Krtíš a všade tam, kde sa zdržiaval, v období od 7.5.2019 do 6.10.2020 tým, že hoci je od 17.01.2017 do súčasnej doby zamestnaný na pracovnú zmluvu, vyživovaciu povinnosť zamestnávateľovi nenahlásil, zaplatil len výživné vo výške 2147,06 eur, čím zostal poškodenej S. R. dlhovať na výživnom sumu vo výške 409,94 eur a uvedeného konania sa dopustil, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T 49/2019 zo dňa 23.04.2019, právoplatným dňa 15.05.2019, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1,3 písmeno b) Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov,

t e d a :

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený,

č í m s p á c h a l :

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1,3 písmeno c) Trestného zákona

a za to sa o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 29.05.2020, podľa § 252 ods.2 Tr. poriadku v neprítomnosti obžalovaného sa oboznámil s výpoveďou obžalovaného J. R. (ďalej len obžalovaný) z prípravného konania č.l. 6-10, dňa 6.10.2020 na hlavnom pojednávaní obžalovaného vypočul, vypočul svedkyňu - poškodenú S. R., oboznámil sa z listinnými dôkazmi.

Obžalovaný v prípravnom konaní vypovedal, že je si plne vedomý, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 9P 51/2017 zo dňa 12.12.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 04.04.2018, bol zaviazaný prispievať na výživu syna J. R. sumou vo výške 80,- eur a na dcéru S. R. sumou vo výške 70,- eur mesačne do posledného dňa mesiaca predchádzajúceho mesiaca, za ktorý sa výživné poskytuje, do rúk matky S. R.. Rovnako i to, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T 49/2019 zo dňa 23.04.2019, právoplatným dňa 15.05.2019, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy. Je zamestnaný od 06.06.2016 v obci Vinica vo firme EQUUS a.s., kde zarába asi 500 eur mesačne. Nebol za dané obdobie PN, v práci nenahlásil vyživovaciu povinnosť, lebo od mája 2019 bola exekúcia na výživné. Inú vyživovaciu povinnosť nemá. Exekútor mu mesačne strháva výživné, iné peniaze bývalej manželke neposiela. Nemá ani vozidlo, ani vodičský preukaz, mesačne na telefón použije 20 eur, nefajčí, nepije. Býva u rodičov. Do práce dochádza autobusom, na cestovné použije asi 100 eur mesačne. Z deťmi nie je v kontakte. Pri výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 06.10.2020 potvrdil, že do výpovedi z prípravného konania nadobudol osobné motorové vozidlo Toyota Paseo, naďalej mu je zamestnávateľom na výživné, na základe exekúcií strhávané, predložil aj potvrdenie od účtovníčky z firmy kde pracuje. On si myslí, že by mal mať výživné uhradené, veď mu účtovníčka tvrdila, že peniaze poukazuje.

Svedkyňa - poškodená S. R. vypovedala, že obžalovaný jej neposlal sám výživné, to je jej vyplácané exekútorom, potvrdila sumy vyplatené v zmysle vyjadrenia exekútora. Obžalovaný nie je v kontakte s deťmi. Ona uviedla, že vie o tom, že si mal kúpiť vozidlo. V dôsledku neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným však deti netrpeli núdzou.

Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi -trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T 49/2019 zo dňa 23.04.2019, právoplatným dňa 15.05.2019, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1,3 písmeno b) Trestného zákona, rodným listom č.l. 40,41, rozsudkom č.l. 37-39, z ktorého vyplýva vyživovacia povinnosť obžalovaného na syna D. vo výške 80 eur a dcéru S. vo výške 70 eur mesačne k rukám matky mesačne vopred vždy do posledného dňa predchádzajúceho kalendárneho mesiaca, výplatnými páskami č.l. 9-10, 34-36, 46-55, 96-104, 111, 115, z ktorých jednoznačne vyplýva, že obžalovaný bol v rozhodnom období zamestnaný v spoločnosti EQUUS a.s., ktorému ako zamestnávateľovi svoju vyživovaciu povinnosť na obe deti nenahlásil, zamestnávateľ však na podklade vykonávanej exekúcie 359 EX 273/19 realizoval vyživovaciu povinnosť v zmysle exekučného príkazu zrážkami zo mzdy poukazovanými exekútorovi, v zmysle oboznámených výplatných pások vykonával obžalovanému strhávanie zrážok zo mzdy v príslušných sumách od 7/2019 vo výške 195,16 eur, 8/2019 vo výške 259,83 eur, 9/2019 vo výške 194,42 eur, 1/2020 vo výške 14,11 eur, 2/2020 vo výške 71,14 eur, 3/2020 vo výške 109,68 eur, 4/2020 vo výške 144,41 eur, 5/2020 vo výške 259/26 eur, 6/2020 vo výške 235,61 eur, 7/2020 vo výške 261,10 eur, vyjadreniami exekútorského úradu č.l. 30-33, 34-36, 30-33,54,55,84,91,119, z ktorých vyjadrení vyplýva, že na výživné bola oprávnenej v rozhodnom období zaslaná spolu suma 2147,06 eur. Oboznámil sa i s listinným dôkazom zabezpečeným súdom v rámci vykonávaného hlavného pojednávania č.l. 107, z ktorého vyplýva, že obžalovaný je od 15.05.2020 vlastníkom osobného motorového vozidla Toyota Paseo.

Vzhľadom na samotnú výpoveď obžalovaného, no predovšetkým na výpoveď poškodenej, ako i oboznámené listinné dôkazy mal súd preukázané, že obžalovaný najmenej dva mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený a to rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T 49/2019, právoplatný dňa 15.05.2019, pretože hoci bol riadne zamestnaný a z tohto zamestnania mal dostatočný príjem, svojmu zamestnávateľovi svoju vyživovaciu povinnosť riadne a včas nenahlásil, zo zamestnania mal príjem, výživné sám nezasielal, bol vlastníkom osobného

motorového vozidla, stanovené výživné bolo obžalovanému iba strhávané vykonávanou exekúciou, no nie v plnej sume riadne a včas a na výživnom tak ostal dlhovať, napriek uhradenej sume vo výške 2147,06 eur, sumu 409,94 eur. Týmto jeho konaním potom má súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že vzhľadom na vyššie uvedené dôkazy jednotlivo a súhrnne tak po stránke subjektívnej ako i objektívnej, naplnila zákonné znaky skutkových podstatí prečinov zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1,3 písmeno c) Trestného zákona.

Podľa § 62 ods. 1,2,3,4,5 Zákona o rodine, plnenie zákonnej vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič, bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov.

Štát má záujem na riadnej výchove nezaopatrených osôb. Neoddeliteľnou súčasťou pre vytvorenie podmienok na riadnu výchovu a výživu je i predpoklad mať dostatok finančných prostriedkov potrebných na uspokojenie potrieb maloletého dieťaťa. Obžalovaný svojím konaním porušil tento záujem spoločnosti.

Súd sa oboznámil i s listinnými dôkazmi, správami a charakteristikami osoby obžalovaného, z ktorých vyplýva, že na obžalovaného sa hľadí ako by bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku jedenkrát súdne trestaný - odpis registra trestov č.l. 59 pre totožnú trestnú činnosť už vyššie uvedeným trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T 49/2019 zo dňa 23.04.2019, právoplatným dňa 15.05.2019, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1,3 písmeno b) Trestného zákona, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov. Obžalovaný pred spáchaním danej trestnej činnosti nebol postihnutý priestupkovým orgánom - správa z ústrednej evidencie priestupkov č.l. 57-57. V mieste bydliska sú o ňom známe evidenčné údaje - správa o povesti č.l. 56.

Pri ukladaní trestu súd zohľadnil základné zásady ukladania trestu, vyplývajúce z ustanovenia § 34 odsek 1 Trestného zákona, pri určovaní druhu a výmery trestu, zohľadniac spôsob spáchania činu, jeho následok, obžalovanému súd nepriznal žiadnu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 Trestného zákona, u obžalovaného však nevzhladol ani jednu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Trestného zákona, pretože mu nepriznal priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona - že už bol za trestný čin odsúdený, pretože je nesporné, že pri ukladaní trestu súd musel prihliadnuť a prihliadol na ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona a to skutočnosť, že nemohol obžalovanému ukladať trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom, pretože spáchal danú trestnú činnosť v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia vo veci sp. zn. 2T 49/2019 ako i skutočnosť, že toto odsúdenie je znakom skutkovej vety, teda u obžalovaného pri ukladaní trestu použil ustanovenia § 38 ods.2 Trestného zákona, zohľadniac i osobu obžalovaného, jeho pomery, možnosť nápravy, dĺžku doby neplnenia vyživovacej povinnosti, zohľadniac i ostatné okolnosti, vyplývajúce z ustanovenia § 34 odsek 4 Trestného zákona a pri zohľadnení všetkých týchto okolností dospel k záveru, že na ochranu spoločnosti, no predovšetkým prevýchovu obžalovaného, morálne odsúdenie jeho konania, je dôvodný a spravodlivý trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby za použitia § 38 ods.2 Trestného zákona, teda trest v trvaní 14 mesiacov nepodmiennečne. Pretože obžalovaný nebol v posledných 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody ho na výkon tohto trestu odňatia slobody v zmysle § 48 ods. 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil do ústavu pre výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súd dospel k názoru, že je potrebné už v tomto štádiu konania pôsobiť na obžalovaného trestom nepodmiennečným, pretože je nesporné, že ide o osobu, ktorá sa v minulosti dopustila totožnej trestnej činnosti, ide o páchatela, ktorý nemal snahu aspoň dodatočne svoju vyživovaciu povinnosť si splniť, postoj obžalovaného. Súd pre uloženie iného alternatívneho trestu u obžalovaného nemal splnené zákonné podmienky. Potom je súd názoru, že trest uložený obžalovanému môže účelnejšie splniť účel trestu z pohľadu tak individuálnej ako i generálnej prevencie.

Takýto trest súd hodnotil ako zákonný, spravodlivý a primeraný a preto takýto trest obžalovanému uložil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozsudku prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu Trenčín.